

продължавала Ноеминъ къмъ снахитѣ си, — и трѣбва да живѣете по-добрѣ и да бждете щастливи. Върнѣте се у дома си, сбогомъ!

Орфа и Рутъ се расплакали.

Тогава Орфа склонила да се върне при своитѣ родители и роднини, които ѝ обичали и които, вървала тя, ще се погрижжѣт ѣкакъ за неѣ, и тѣй по-спокойно и по-щастливо ще прѣживѣе между тѣхъ. Ней станжло тежко да напустне родната си земя, гдѣто толкова била привикнжла, — роднитѣ полета, гдѣто тѣй весело си играла отъ малка, — приятелкитѣ си, съ които толкова много си живувала, — всичко ѣ домилѣло. Дострашало ѣ да иде въ непознатъ край, въ чуждѣ свѣтъ, гдѣто не се знае — що ѣ чака и гдѣто, може би, ще се случи да прѣкара цѣлъ животъ съ голѣми мжки и сълзи . . . На Орфа било много тежко за старата Ноеминъ и дълго размишлявала, но най-послѣ се простила съ обичната си свекърва и се върнжла назадъ къмъ дома си.

Когато Орфа се завърнжла, добрата свекърва казала на Рутъ:

— Стори и ти тѣй, както направи Орфа. Послушай ме, върни се дома си, тамъ ще бждешъ щастлива.

Но Рутъ повече мислила за свекърва си, отколкото за себе. Тя не искала да бжде щастлива, щомъ благочестивата Ноеминъ остане нещастна. А Ноеминъ наистина ще бжде нещастна, щомъ остане сама и безъ грижитѣ на никого около себе. Затова Рутъ ѣ отговорила:

— Азъ ще дойдж съ тебе и ще живѣѣ, гдѣто ти ще живѣшъ; азъ ще обичамъ тѣзи хора,